

[Skræppenborg-Nielsen.]

ved jeg, at vi rent administrationsmæssigt vil blive endnu mere ilde faren, end vi allerede er. I princippet svarer denne overenskomst nemlig til, om vi til eksempel aflønnede samtlige landets postbude efter, hvor mange stykker breve de hver især puttede i brevkasserne hver eneste dag året rundt, hvor mange postanvisninger og pakker — efter vægt for de sidstnævntes vedkommende — de hver for sig ekspederede. Tonsvis af papir er allerede fulgt i den nye overenskomsts kølvand, og tonsvis vil følge, såfremt denne overenskomsts bestemmelser fortsat skal være gældende.

I sin fremsættelsestale siger den højtærede finansminister, at det ikke er nogen hemmelighed, at vi må forvente øgede bevillinger bl. a. til militæret, og det overrasker næppe nogen. Vi må vel her regne med, at det i første omgang drejer sig om bevillinger af en størrelsesorden på omkring 200 mill. kr. om året, foreløbig i 5 år, altså en hel milliard, og så forstår man endnu bedre, hvorfor den højtærede finansminister er så varm tilhænger af opsparingen. For os at se er det en sørgelig udvikling, vi er inde i. Der er dog én ting, der glæder os, og det er, at socialistisk folkeparti har fået sat en stopper for, at finansudvalget hemmeligt uden om folketinget og i strid med grundloven på denne måde kan bevilge flere penge til militære formål. Mit partis stilling til militære udgifter kender alle. Vi vil stemme imod disse bevillinger, bl. a. fordi det er vor opfattelse, at dansk militærvæsen er mere til ulykke end til gavn, og fordi vi ikke vil være med til at lave Danmark om til en befæstet fattiggård til skade for det danske folk.

Iver Poulsen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Rimstad, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted og på partiets vegne knytte et par enkelte bemærkninger til det foreliggende forslag til finanslov.

Der er et gammelt ord, der siger, at man skal sætte tæring efter næring, og det gælder, hvad enten der er tale om den enkelte borgers private husholdning, eller der er tale om et statssamfunds husholdning. Hvis man vil have orden i sin private

økonomi, er man simpelt hen nødt til at følge denne leveregel. Den højtærede finansminister synes imidlertid ikke at have forstået meningen i det gamle ord om at indrette sine udgifter efter sine indtægter, eller også har ministeren ikke ønsket at følge det, når talen er om det danske samfunds økonomi.

Finanslovforslaget viser den socialdemokratiske opfattelse af finansbudgetlægning, nemlig at man først tilrettelægger rammerne for udgifterne og derefter godt og oven i købet rigeligt afbalancerer udgifterne med de nødvendige indtægter. Man gør altså lige netop det modsatte af, hvad den enkelte borger er tvunget til at gøre i sin egen private husholdning. I statshusholdningen sætter man kort sagt næring efter tæring på en måde, som kun de sidste 15 års højkonjunktur har forhindret socialdemokratiet i at blive stillet til regnskab for. Man kan så indvende, at det jo er gået ganske godt. Konjunkturerne har holdt, levestandarden er steget for de fleste befolkningsgrupper, den offentlige forsyning og barnepigesystemet er udbygget, og vi er nået langt i retning af den velpolstrede socialistiske velfærdsstat, hvor alle skal hjælpe alle og ingen skal hjælpe sig selv, hvor det enkelte menneske fritages for personligt ansvar for sig og sine, altså et socialistisk hyggesamfund, som kun kan etableres på bekostning af det enkelte menneskes frihed og uafhængighed.

Men spørgsmålet er så, hvor længe denne rekord i materialisme kan holde. Der er vist intet forstandigt menneske her i landet, der ikke føler sig som tvangslagt totalitator-spiller i et væddeløb mellem lønglidning og inflation, et væddeløb, hvor gevinsten ganske rigtigt er biler, fjernsyn, udenlandsrejser; men den tomme tegnebog, efter at spillet er forbi, betyder fattigdom, arbejdsløshed, social uro og i bedste fald langsigtet afhængighed af udenlandske kapitalinteresser. Vi bør gå ud af denne risiko-prægede udvikling og gøre et ærligt forsøg på at vende tilbage til den gode borgerlige grundregel at sætte tæring efter næring, men det betyder et krav til staten om sparsommelighed, for at der gennem en sådan sparsommelighed kan blive tilstrækkeligt tilovers til det mest fornødne i vor